

POSTANOWIENIE

22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 22 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku E. P., M. M., M. P.
z udziałem P. S.
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej P. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z 30 września 2021 r., II Ca 893/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P. S. na rzecz E. P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uczestnik P. S. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z oczywistego naruszenia prawa procesowego, w szczególności art. 365 § 1 w związku z art. 366 i art. 316 § 1 k.p.c., co w konsekwencji doprowadziło do obrazy art. 153 k.c.

Zgodnie z utrwalonym poglądem oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza nie pozwalała uznać, by skarżący wykazał twierdzoną przyczynę kasacyjną.

Z materiału sprawy wynikało, że do nabycia własności działki nr [...] w drodze zasiedzenia przez A. i S. małżonków H. doszło z dniem 3 września 1973 r., co zostało stwierdzone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 22 listopada 1996 r. Moc wiążąca tego postanowienia (art. 365 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.) sprowadza się do tego, że w dniu 3 września 1973 r. istniały materialnoprawne przesłanki do nabycia własności nieruchomości w drodze

zasiedzenia przez małżonków H., jako osoby wskazane w sentencji postanowienia. Nie jest nią natomiast objęte przesądzenie, że w czasie między nabyciem w dniu 3 września 1973 r. własności nieruchomości przez małżonków H. a stwierdzeniem tego faktu przez Sąd Rejonowy w dniu 22 listopada 1996 r. nie doszło do nabycia własności tej samej nieruchomości w całości lub w części przez inny podmiot, w tym przez zasiedzenie (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 1986 r., III CZP 28/86, OSNCP 1987, nr 5-6, poz. 74 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 475/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 25). Oceny tej nie zmienia art. 316 § 1 k.p.c., ponieważ przepis ten nie rozstrzyga samodzielnie o przedmiocie postępowania w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia, a tym samym o granicach prawomocności materialnej orzeczenia uwzględniającego lub oddalającego wniosek.

Stanowiska Sądu Okręgowego, zgodnie z którym do zasiedzenia części tej nieruchomości doszło przed dniem 22 listopada 1996 r., na skutek posiadania przez inną osobę biegnącego po dniu 3 września 1973 r., nie można było zatem uznać za nieprawidłowe w stopniu oczywistym i widocznym już *prima vista*, czego wymaga rozważana przyczyna kasacyjna.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wnikając w zasadność podstaw skargi i wypełniających je zarzutów.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 i art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[ms]

